

III. Recenzii. Note de lectură

Florian Bichir, *Cruciada Diviziei de Cremene. Cu tricolorul în Caucaz. Viața și memoriile generalului Ioan Dumitrache, Cavaler al „Crucii de Fier”*, București, Editura Militară, 2018, 384 p.

„Încă o încordare de viteji, cu toții strânși bărbătește, cu încrederea voastră de trăgători neîntrecuți, vom trece sigur și cele din urmă încercări grele, înfrângând soarta până la capăt, oricât de vitregă ar fi fost cu noi...”. Aceste cuvinte, desprinse dintr-un ordin de zi emis în primăvara anului 1944 de generalul Ioan Dumitrache, ar trebui să se constituie într-o veritabilă deviză pentru orice român responsabil al zilelor noastre.

Din nefericire, îndemnurile și exemplele de bărbăție, patriotism și credință nestrămutată, oferite din plin de istoria națională, riscă să rămână necunoscute sau să fie acoperite

de non-valorile și nimicurile sordide cu care mass-media are grijă să ne populeze existența cotidiană. Din această perspectivă, efortul istoricului Florian Bichir de a aduce în atenție, prin prezentul volum, biografia unei personalități de excepție a Armatei Române – generalul Ioan Dumitrache -, ne apare cu atât mai meritoriu și mai demn de a fi elogiat.

Desigur, Florian Bichir nu este la primul demers de acest fel, domnia sa consacându-și o bună parte a activității recuperării din colbul arhivelor a faptelor de arme și a eforturilor unor oameni care s-au pus în slujba Țării, cu toate forțele și cu toată priceperea cu care i-a dăruit Dumnezeu.

Bucureștean prin naștere, dar și buzoian, prin anii de neuitat ai copilăriei, petrecuți în „Crângul” Buzăului – ultimă rămășiță a vestiților

codri seculari ai zonei -, Florian Bichir și-a creat, prin ani lungi de studii, fondul apercetiv necesar apropierei de valorile naționale perene. Absolvent al Facultății de Limba și Literatura Română (Universitatea București) și al Facultății de Teologie Ortodoxă a Universității „Valahia” din Târgoviște, Florian Bichir și-a lărgit universul de cunoaștere prin absolvirea cursurilor de master în „Teologie ortodoxă”, la Universitatea „Ovidius” din Constanța, urmate apoi de susținerea unui doctorat în Teologie (2012). A urmat cursuri aprofundate la Bruxelles și Salamina, pentru ca, în anul 2013, să urmeze un program post-universitar de formare, intitulat „Securitate și bună guvernare”, la Colegiul Național de Apărare din cadrul Universității Naționale de Apărare „Carol I”. Un al doilea doctorat, în domeniul „Științe Politice”, a fost realizat în cadrul SNSPA, încununând, încă o dată, eforturile de cunoaștere și înțelegere a moștenirii culturale și a lumii complexe în care trăim.

Cunoștințele dobândite au fost valorificate, de-a lungul timpului, atât în presa scrisă (fiind colaborator, redactor și reporter încă din anii '90 la mai multe publicații centrale), cât și în cea audio-vizuală, iar din anul 2014 de la o catedră universitară, la Universitatea Pitești. Din anul 2018 este lector univ. dr. la Universitatea Națională de Apărare „Carol I” și profesor asociat la Colegiul Național de Apărare.

Desigur, centrul de greutate al activității autorului s-a plasat pe tărâm științific, unde munca de căutare, de analiză și interpretare a izvoarelor istorice a putut fi valorificată plenar. Participant asiduu la conferințe și sesiuni științifice, a publicat peste 20 de volume consacrate, preponderent, istoriei militare a poporului român, foarte bine primite de public și de critica de specialitate, dintre care amintim: *Corsarii uitați ai adâncurilor: Delfinul, Rechinul, Marsuinul* (2014), *Pamfil Șeicaru. Un condei de geniu, strivit între două date: 23 august 1944 – 23 august 1976* (2014), *Război în eter. 23 august 1944 pe unde radio. Dezinformare și propagandă* (2015).

Prin volumul de față, Florian Bichir aduce în atenție, printr-un susținut efort de cercetare, o personalitate peste care s-a așternut, în mod cu totul nemeritat, un văl al uitării: Generalul de divizie Ioan Dumitrache, fostul comandant al Diviziei 2 Vânători de Munte, supranumită, pentru eroismul dovedit, „Divizia de Cremene”!

Născut la 25 august 1889, în comuna Slobozia-Ciorăști, din apropiere de Râmnicu Sărat, într-o familie de plugari, Ioan Dumitrache a făcut parte din „generațiile de foc” care au luptat atât în Primul Război Mondial, pentru realizarea Marii Uniri, cât și în cel de-al Doilea Război

Mondial, pentru apărarea granițelor României Firești. Participant la luptele de la Mărășești-Răzoare, din august 1917, rănit și decorat, Ioan Dumitrache și-a continuat cariera de ofițer prin absolvirea Școlii Superioare de Război, în 1919, și apoi prin angrenarea cu toate forțele sale în pregătirea ostașilor dintr-o armă de elită: „Vânătorii de munte”. Muncind constant, apreciat de superiori și iubit de subordonați, Dumitrache a parcurs scara ierarhică, astfel încât, la 10 mai 1941, cu o lună înainte ca România să se angajeze în cea de-a doua conflagrație mondială, era avansat la gradul de general de brigadă și primea comanda Brigăzii 2 Mixtă Munte.

În fruntea unității sale, generalul Dumitrache a luptat pentru eliberarea Bucovinei, apoi a trecut succesiv Nistrul, Bugul și Niprul, după care a participat la sângeroasele lupte pentru cucerirea Nalcikului. Unitatea sa, reorganizată ca Divizia 2 Munte, a atins cel mai estic punct al întregii Campanii din Est, ajungând la aproximativ 20 de kilometri de centrul petrolifer Groznîi, în Cecenia. Decorat cu ordinul „Mihai Viteazul”, clasa a III-a și clasa a II-a, dar și cu „Crucea de Cavaler al Crucii de Fier”, generalul Ioan Dumitrache a primit cele mai elogioase aprecieri atât din partea mareșalului Ion Antonescu (fiind avansat la gradul de general de divizie, la 1 ianuarie 1943), cât și din partea generalilor germani însărcinați cu comanda unor mari unități pe Frontul de Est.

După 23 august 1944, unitatea comandată de generalul Ioan Dumitrache a luat parte la luptele pentru eliberarea Transilvaniei, apoi a luptat pe teritoriul Ungariei și al Slovaciei. Desigur, schimbarea alianțelor politico-militare ale României nu au rămas fără consecințe pentru distinsul ofițer. Acuzat de sovietici că ar fi criminal de război, generalul Dumitrache a fost arestat la 26 februarie 1945, înscriindu-se astfel pe un lung drum al calvarului. Falsitatea acuzațiilor a fost dovedită, inclusiv prin depozitiile unui număr copleșitor de martori, astfel că, la 15 august 1946, Ioan Dumitrache a fost reabilitat și trimis la comanda Corpului de Munte.

Din nefericire, pentru el, ca și pentru nenumărați alți eroi români de pe Frontul de Est, zarurile fuseseră aruncate! Căderea „Cortinei de Fier” a echivalat, pentru acești oameni, cu o sentință irevocabilă: în noul regim nu era loc pentru ei! La 1 septembrie 1947 generalul Dumitrache a fost trecut în rezervă, cu drept de pensie, pentru ca din toamna anului următor să intre în preocupările Securității. Reținut la 3 februarie 1949, ofițerul a rămas în temniță, fără a fi trimis în judecată, până la 6 octombrie 1950, când a fost eliberat fără nici o explicație.

Retras la Braşov, bravul ofiţer care-şi vărsase sângele pentru ţara sa, luptând în două războaie mondiale, şi-a trăit restul vieţii în anonimat, luptând cu greutăţile materiale şi răutăţile oamenilor. În aceşti ani şi-a scris memoriile (donate Muzeului de Istorie şi Arheologie din Braşov) şi s-a bucurat de puţinele clipe de lumină aduse în existenţa sa de oameni care nu fuseseră atinşi de morbul lipsei de graţitudine! Aşa a fost cazul unei scrisori primite în martie 1970, cu prilejul aniversării a 25 de ani de la eliberarea ţării, de la foştii combatanţi, sau, în mai 1972, când supravieţuitorii promoţiei 1916 i-au adresat, la aniversarea a 55 de ani de la primirea gradului, o călduroasă scrisoare.

Bătrânul general s-a stins din viaţă în Braşov, modest şi uitat de cei mai mulţi contemporani, la 6 martie 1977, la venerabila vârstă de 88 de ani. Părăsea această lume, marcată prea adesea de ingraţitudine, dar intra cu fruntea sus în Istorie! Memoriile sale au fost publicate, într-o primă formă, de muzeograful Muzeului Judeţean de Istorie Braşov, în anul 1997. Dificultăţile economice ale „tranzicţiei” nu au permis o ediţie pe măsura valorii acestor mărturii, tirajul fiind unul modest, la fel ca şi condiţiile grafice.

Prin efortul lui Florian Bichir, aceste memorii revăd lumina tiparului, fiind completate, în chip fericit, cu o serie de documente identificate, prin cercetările pline de acribie ale acestuia, în fondurile arhivistice deţinute de Arhivele Militare şi de Arhiva Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii. Volumul este întregit de un număr de fotografii inedite, care surprind diverse aspecte din timpul acţiunilor de pe Frontul de Est, dar şi din perioada în care generalul Ioan Dumitrache era anchetat, ca şi din ultimii ani de viaţă ai acestuia.

Demersul ştiinţific al autorului atestă, încă o dată, valoarea istorică a arhivelor gestionate de Consiliul Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii, arhive care nu reprezintă o armă în bătăliile politice ale prezentului, cum se insinuează adesea, ci o sursă de cunoaştere onestă a istoriei naţionale, a personalităţilor politice, militare, culturale şi ştiinţifice ale României secolului al XX-lea.

Pe lângă valoarea intrinsecă a volumului, se cuvine să reliefăm ţinuta grafică de excepţie a acestuia, graţie eforturilor depuse de Editura Militară, condusă cu deplin profesionalism de domnul Adrian Pandeia.

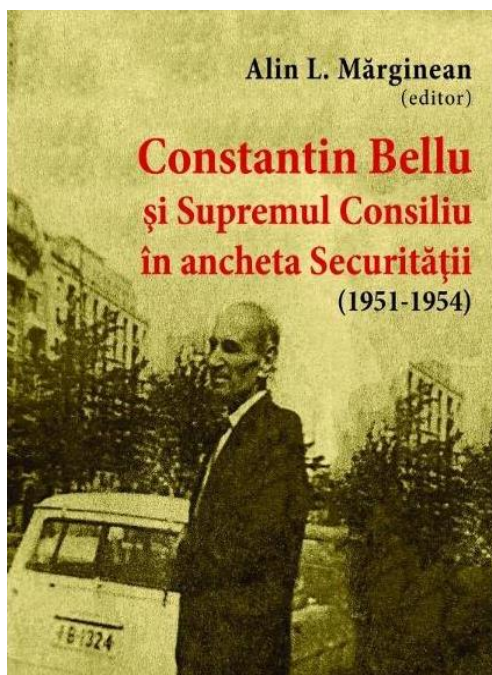
„Scriu ca să fie o mică mângâiere pentru familiile celor căzuţi, ale căror morminte au rămas de-a lungul drumurilor pomenite aici, 5.000 km. (...) Scriu ca să mărturisesc că înaintea bătăliilor i-am văzut întotdeauna şi, la îndemnul cu care le ceream să şi moară ca să învingem pentru

Țară, nici o privire nu m-a săgetat cu împotrivire, din contra, toți și-au înălțat privirea, asigurându-mă că pot să am încredere în bărbăția lor, în focul luptei”.

Dacă fie și numai o parte dintre cei care vor citi rândurile așternute de bătrânul general sub această motivație își vor îndrepta gândurile spre jertfa înaintașilor și vor cugeta temeinic la rostul și datoria lor față de Țară, eforturile făcute pentru publicarea acestui volum vor fi răsplătite cu asupra de măsură!

Florian Banu

Alin L. Mărginean (editor), *Constantin Bellu și Supremul Consiliu în ancheta Securității (1951-1954)*, București, Editura Eikon, 2018, 277 p.

Anul 2018 aduce în librării o carte care încă din titlu trezește un interes pe deplin justificat. Dacă numele ultimului conducător al Francmasoneriei, Constantin Bellu, și forul de conducere al acesteia, Supremul Consiliu, dezvăluie de la prima vedere tema aleasă, „ancheta Securității (1951-1954)” definește o tentativă de a aduce puțină lumină în cazul mării înscenări în urma căreia Lojile române au fost forțate să își înceteze oficial existența pentru mai bine de patru decenii, până la căderea comunismului. Date fiind influența, legăturile și rolul jucat de Francmasonerie în istoria

modernă a României, era inevitabil să nu fie considerată periculoasă de către noul regim, acesta privind-o ca pe o organizație exponentă a burgheziei.